వేదుల చిన్న వేంకట చయనులు - నవ్యవీక్లి కథల పోటీలో

ప్రథమ బహుమతి రూ. 10,000 పొందిన కథ

“ఇగో అద్దాల బంగ్లా రెడీ జేసిన... నువ్వు నీ కూతుర్లు... ఇగ ఇండ్ల కెళ్ళి సూర్యున్ని సూడోచ్చు ఇంట్లనే ఎన్నెల్లో పండొచ్చు.” పాతిన గుంజలపై చాలిచాలని గోనె సంచులు కప్పి కుడుతూ... గురవయ్య మేళమాడాడు.

“దేవుడు సల్లగ జూసి పిల్లలకు కడుపు నిండ తిండి దొరికితే సాలు... అద్దాల బంగ్లలు, అంత్రాల.... మిద్దెలు గట్టినట్లే... గదిసరెగాని ఈ ఊర్లె సెరువేడ ఉందో సూసి రావాలె...” గోనె సంచిలో నుండి వంట సామాన్లు... తీస్తూ అన్నది లచ్చిమి.

“అసలున్నదో లేదో ఎవ్వళ్ళకేర్పాటు?” పొయ్యి కోసం రాళ్ళు పేరుస్తూ... అన్నాడు గురవయ్య.

బతుకమ్మా...!

సమ్మెట ఉమాదేవి

“అగ్గో గట్లంటవ్... సెరువు సెలమా లేకుంట... జలమలుండవు... జనం బతుకుడుండదు గద్దెలుసుకో...” ప్లాస్టిక్ బిందెలో తెచ్చుకున్న నీళ్ళతో బియ్యం కడగసాగింది. పిల్లలు కర్రలు పాతి గోనెలు కప్పి స్నానానికి... చాటు సిద్ధం చేస్తున్నారు...

“అసల్ నీకు సెరువు.... ముచ్చటెందుకో గదిజెప్ప రాదె...” గురవయ్య... గొడ్డలి తీసి కట్టెపేడును ముక్కలు చేయసాగాడు.

“అయ్యో మారాజా దారి పొడుగూత సూడలె... పున్నమోలే గరిక ఇరగబూసె... బంగారమోలే తంగేడు.. మొగ్గలిప్పినయ్ గాదు. ఇగ వచ్చేది బతుకమ్మ సద్దులు... ఆడిబిల్లలు ముద్దుగ బతుకమ్మలు పేర్సి ఆడుకునుడే... సెరువు జూసుకోవాలె దరువేసి ఆడాలె... రేకు పెట్టెలో బట్టల మధ్య దాచుకున్న సిబ్బిరేకులను... సంబరంగా తాకి చూస్తున్నారు పద్మ... పార్వతి.

“గిది బాగనే ఉన్నది లచ్చుమమ్మో.. బతుకమ్మలు సరే మోదాలు బతుకుడెట్లో గదిజూడు లేకుంటే నీ ఆడిపిల్లల కడుపుల ఎలుకలు గిట్ట జేరి మంచిగ బతుకమ్మలాడ్తయి... యాడున్నా నీకు బతుకమ్మ రంధేనా...” నవ్వాడు గురవయ్య.

“సీ గట్లంటవ్...యాడుంటేంది? అంచెన ఇడవకుంటుండాలె.. మన పూజ మన ఆట మర్వద్దు... అయిన నువ్వేమన్న. పైసల్వెట్టి కొనక్క రావాల్నా? సల్లనితల్లి. సెట్లలబుట్టి సెరువుల గలుస్తది. ఒగ... పరమాణ్ణమా పాశమా.? అరిసెలా సకినాలా.? గరీబోల్ల సంగతి దెలిసిన తల్లి పుట్నాలు పేలాలతోనే... సరిపెట్టుకుంటది... మనమెంత బెడితే గంతే... మక్క పేలలాతో సత్తు పెడితే.. మస్తు కుషీబడే తల్లి. మా దొడ్డతల్లి. గీ పండుగ జెయ్యకుంటే.. నాకయితే పాణమెళ్ళి పోతది...” బండ కడిగి కారం వెల్లుల్లి పాయలు కలిపి నూరసాగింది.

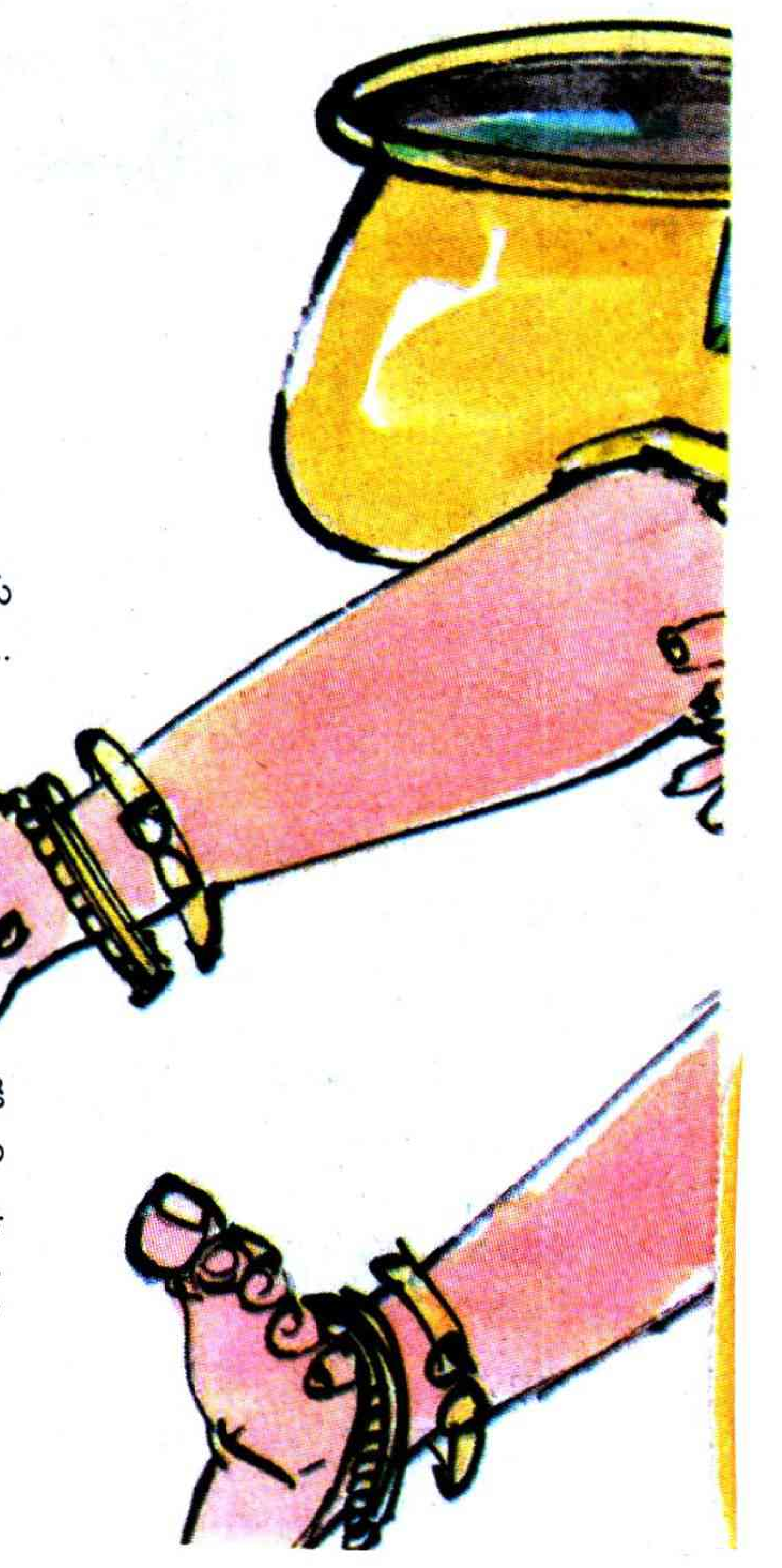

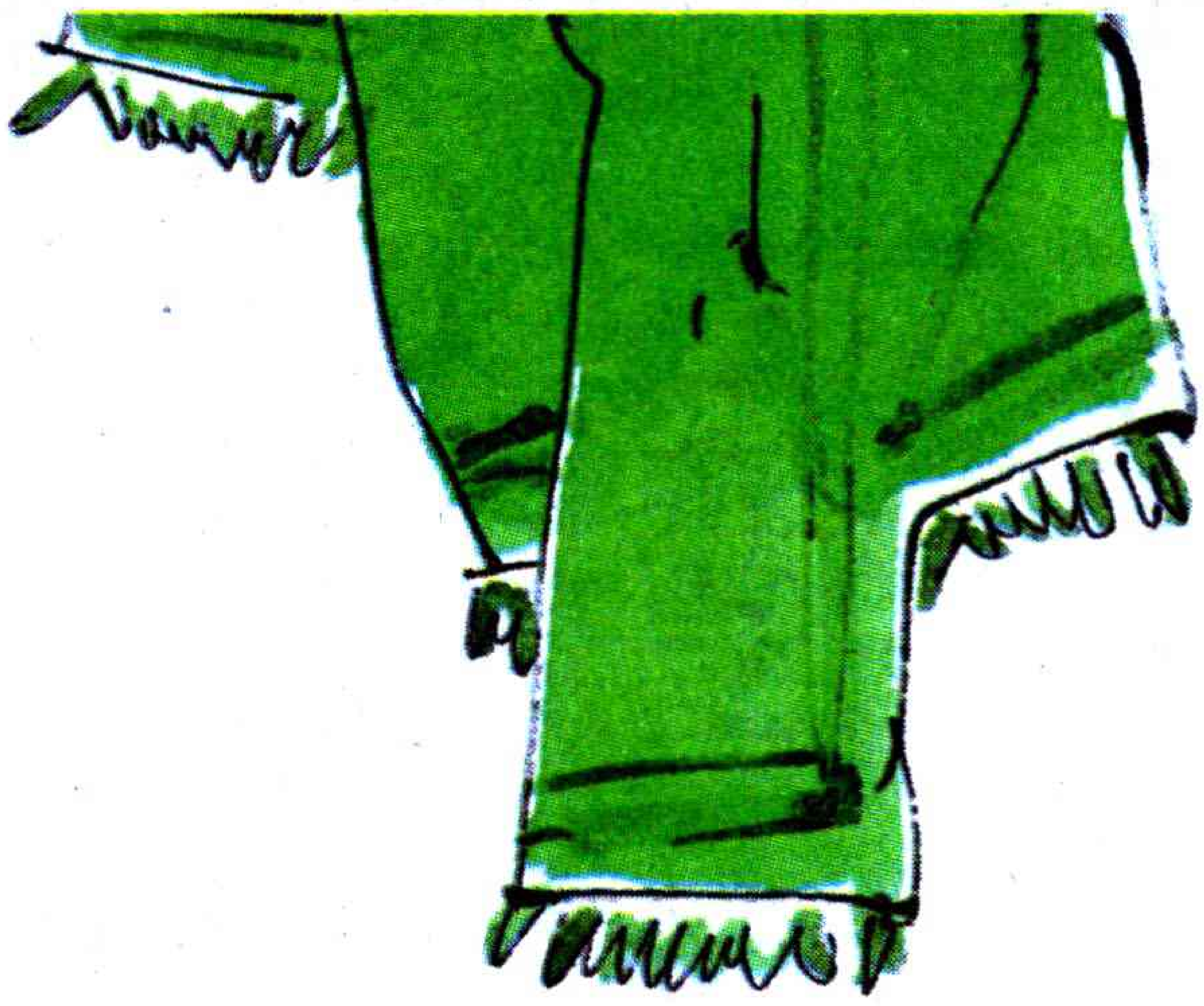

"తల్లి బిడ్డలు గట్లనే ఆడుకుందురు తియ్.... ఈ ఊరుకచ్చి... గంట గాలె... నీ బిడ్డలు రేపు మాపటికల్ల సోపతోల్లను జమ జేస్తరు తియ్ అంద రుగూడి ఆడదురు గాని'' బండ చుట్టూచేరి... తల్లి పెట్టే ముద్ద కోసం ఆత్రంగా ఎదురు చూస్తున్న పద్మ, పార్వతి ముఖాలు బతుకమ్మ ముచ్చ ట్లతో విప్పారాయి. అందర్నీ కూచోబెట్టి ఉన్నకాడికి వండింది ఊడ్చిపెట్టి తానింత తిన్నది.

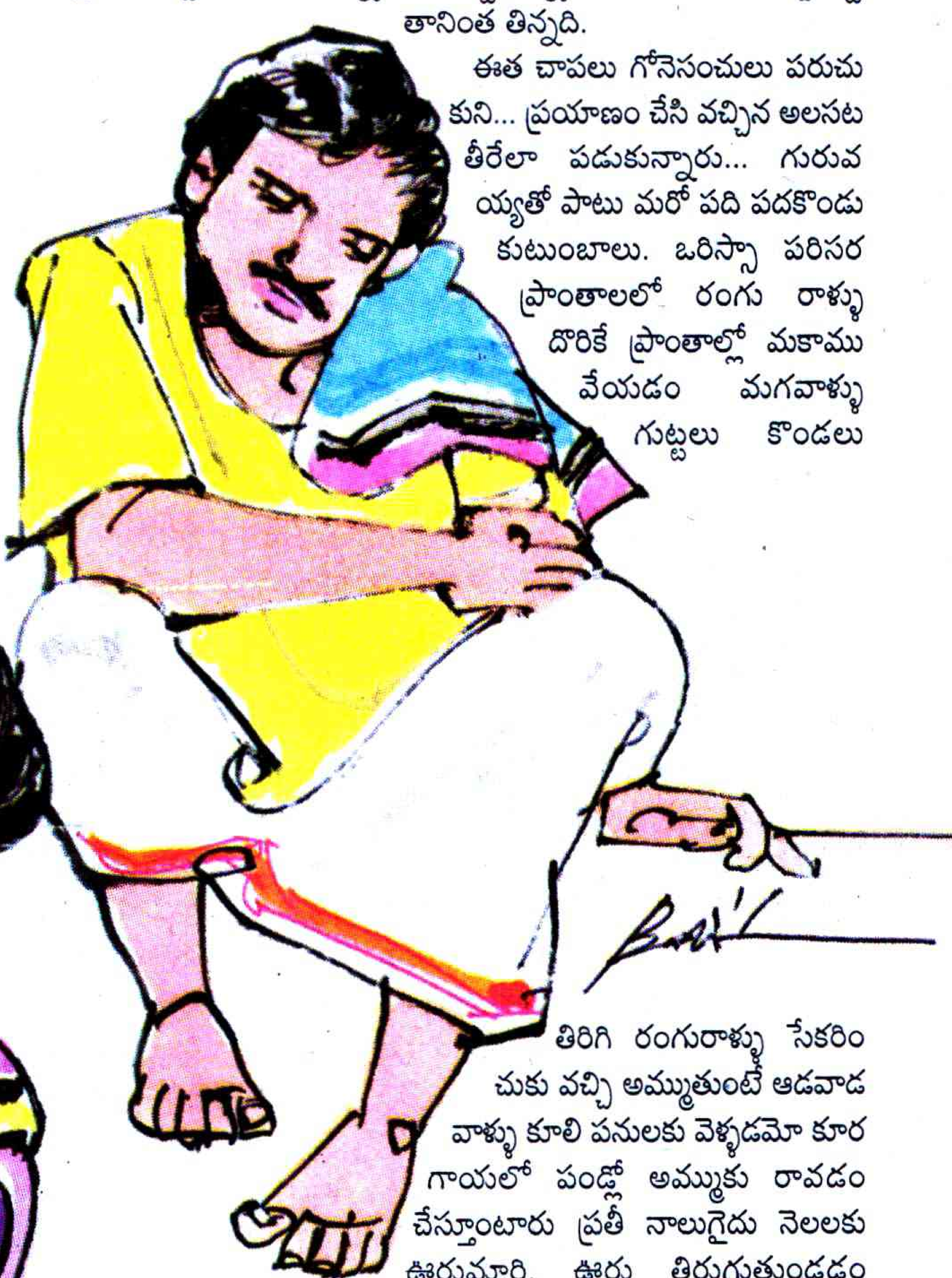

ఈత చాపలు గోనెసంచులు పరుచు కుని... ప్రయాణం చేసి వచ్చిన అలసట తీరేలా పడుకున్నారు... గురువ య్యతో పాటు మరో పది పదకొండు కుటుంబాలు. ఒరిస్సా పరిసర ప్రాంతాలలో రంగు రాళ్ళు దొరికే ప్రాంతాల్లో మకాము వేయడం మగవాళ్ళు గుట్టలు కొండలు తిరిగి రంగురాళ్ళు సేకరిం చుకు వచ్చి అమ్ముతుంటే ఆడవాడ వాళ్ళు కూలి పనులకు వెళ్ళడమో కూర గాయలో పండ్లో అమ్ముకు రావడం చేస్తూంటారు ప్రతీ నాలుగైదు నెలలకు ఊరుమారి. ఊరు తిరుగుతుండడం వాళ్ళకు అలవాటే. ఇరవై రోజులు గడిచిపోయాయి... ఆ ఊరికి అలవాటు పడిపోయారు.

***

"ఏంది వదినె బిరాన నడువవ్.. మనూరు గాదు మన భాషగాదు... జప్పన బోకుంటే.. భాషల దిడతరు.... మొదాలు మనమాడ ఉంటేనే గదా... పెద్దసారు... కైకిలిప్పించేది..'' మల్లమ్మ తొందర పెట్టింది. "మీరు బోంత్రి వదినే... మా పార్వతికి జరం దగిలింది... జరంత సర్కారు దవ ఖానకు దీస్కబోయి మందులిప్పించి అస్త... పెద్దసారుకి నా ముచ్చట జర సోంచాయించి చెప్పుండ్రి.. ఆయన దయుంటే ఇప్పిస్తడు లేకుంటే లేదు... లచ్చిమి అన్నది. మల్లమ్మ.. రాజమ్మ.. శంకరమ్మ అందరు ఉరు కులు పరుగుల మీద వెళ్ళిపోయారు.

"ఎండెక్కి పోతున్నది... దబ్బ దబ్బ నడువు బిడ్డా.'' పార్వతిని తొందర పెట్టింది. "శాతగాటల్లె అమ్మా...!'' పార్వతి నీరసంగా నడవసా గింది... ఎదురుగా చెట్టు కింద కనపడుతున్న దృశ్యం చూసి ఇద్దరూ నడక ఆపేసారు.... కేరు కేరు మంటూ చిన్నిగులాబి లాంటి అందమైన పసి పాప గుక్కపట్టి ఏడుస్తున్నది.. అంతకంటే అందంగా అమాయకంగా ఉన్న పాప తల్లి పాపను సముదాయించలేక సతమతమైతున్నది. ఆ ఏడుపు వింటున్నకొద్దీ.. అడుగు ముందుకు పడడంలేదు లచ్చిమికి.. నాకెందుకులే అనుకోలేక పోయింది... చూస్తే బాగా ఉన్నింటి అమ్మా యిలా. బాగా... చదువుకున్నదానిలా ఉన్నది... పసి గుడ్డును సముదా యించ లేక పోతున్నది. పాప మరింత గుక్క పట్టి ఏడుస్తున్నది..? బెదురు కళ్ళతో కంగారు కంగారుగా.. పాపను ఊరడిస్తున్న ఆమెను చూస్తే లచ్చి

మికి జాలేసింది.. ఆమె పక్కనే.. లగేజ్ బ్యాగ్... వంటరిగా ప్రయాణం చేస్తున్నట్లుంది. పక్కన పెద్ద వాళ్ళెవరూ లేరు. ఆ మాటే అడిగింది. "ఏందమ్మా పెద్దోల్లు ఎవళ్ళు లేరా ఏంది పిల్ల నీకాగుతల్లేదు... భుజానికేసుకో..." ఉండబట్టలేక సలహా ఇచ్చింది. "యాడిదాక బోవాలె...?" అడిగింది.

లచ్చిమి మాటలకు జవాబు చెప్పకుండా... "ఒక పదినిమిషాలు ఎత్తుకుంటారా ప్లీజ్ పాపకు పాలు కొనుక్కొస్తాను... బతిమాలుతున్నట్లుగా అన్నది. "అయ్యో బిడ్డా తెచ్చుకోపో..." లచ్చిమి బిడ్డను భుజాని కేసుకుంది.. మనసులో ఒక పక్క పార్వతిని డాక్టర్‌కు చూపించేసి పనికి వెళ్ళాలని ఆత్రంగా ఉన్నా పోనిలే ఒక్క పదినిమిషాలే కదా. పాప అలా ఏడుస్తుంటే నిర్లక్ష్యంగా వెళ్ళిపోవాలనిపించలేదు. పాపను భుజాన వేసుకుని ఊరడించింది. పాప పదినిమిషాల్లో ఏడుపు ఆపేసింది....

"పాపం ఏడదాక బోయిందో తల్లి... పాలు దొరికినాయో లేదో..." అనుకుంటూ ఎదురు చూడసాగింది. "అమ్మా కండ్లు దిరుగుతున్నయ్..." పార్వతి నీరసంగా అన్నది....

"జర్రంత ఓపిక జెయి బిడ్డా.... ఆమె పాలు దీసుకుని రాంగనే బోదం.. నీకు డబల్‌రోట్టె గొనిస్త తియ్ తిందువ్‌గాని..." ఏమనలేక పార్వతి చెట్టుకింద కూర్చుండిపోయింది.... పావుగంటైంది అరగంటైంది.. గంటైంది.. వెళ్ళిన తల్లి తిరిగి రాలేదు....

లచ్చిమికి భయం వేసింది. వయసులో ఉన్నపిల్ల.. అందంగా అమాయకంగా ఉంది.. ఎవరన్నా.. ఏమన్నా చెయ్యలేదుకదా... అనుమానం వచ్చింది... పాపను భుజానా వేసుకుని పార్వతిని చెట్టుకింద కూర్చోబెట్టి అటూ ఇటూ తిరుగుతూ

"ఓ అన్నా... ఎర్రకీరె గట్టుకుని.. తెల్లగున్న ఒగామె గిటుదిక్కు బోయింది చూసిండ్రా?" అని అడగసాగింది.. ".ఆ చూసాం ఇటేపోయింది" ముందుకు చూపసాగారు... కాస్సేపయ్యాక పాప గట్టిగా ఏడవసాగింది.. చుట్టూచేరిన వారంతా ఒరియాభాషలో తెలుగులో ఏమిటేమిటో సలహాలివ్వసాగారు. ఏంచెయ్యాలో అర్థంగాని పరిస్థితి... పాప ఏడుపు అంతకంతకు ఎక్కువవుతున్నది దారిన పోయేవారంతా చుట్టూచేరి రకరకాలుగా మాట్లడసాగారు. పాప ఏడుపు మరింత పెరిగింది. ఎందుకైనా మంచిదని లచ్చిమి ఆమె వదిలి వెళ్ళిన బ్యాగ్ తీసి చూడగానే అందులో పాలసీసా కనపడింది. "అయ్యో పాలు ఉన్నాయి. ఆమె చూసుకోకుండానే పాలకోసం వెళ్ళింది పాపం" అనుకుంటూ. పాపను వల్లో వేసుకుని గబాగబా పాలు పట్టసాగింది. పార్వతి జ్వరం మరచి.. పాపను తల్లిని మార్చి మార్చి చూడసాగింది.. జనం చోద్యం చూస్తున్నట్టు చూస్తూ మాటలు విసరసాగారు....

పాపను కావాలనే వదిలిపెట్టి వెళ్ళిందని..... ఒకరు.. పోలీసు రిపోర్టు ఇవ్వమని ఒకరు.. ఎంతో దూరం వెళ్ళి ఉండదు రైల్వే స్టేషన్‌కు వెళ్ళి చూడమని ఒకరు... బస్‌స్టాండ్‌కు వెళ్లమని ఒకరు అనసాగారు. కొందరు ఆమెను బూతులు తిడుతున్నారు. లచ్చిమి ఇంకా అయోమయం నుండి తేరుకోలేదు. తేరుకున్నాక వాళ్ళ మాటలు, తిట్లు, సలహాలను భరించలేక పోతున్నది. వీళ్ళిలాగే అంటారు. కాస్సేపు ఎదురు చూస్తే ఆమె... తప్పక వచ్చేస్తుందని నమ్ముతున్నది.

"పసిపిల్లను చూస్తే ప్రాణం ఉసూరుమనిపిస్తున్నది. ఇలా వదిలి వెళ్ళడానికి ఆ తల్లికి మనసెలా ఒప్పిందో.' అంటున్నారు కొందరు. పాపను పోలీస్‌స్టేషన్‌లో అప్పజెప్పమని పదే పదే సలహా చెబుతున్నారు. లచ్చిమికి ప్రాణమొప్పడం లేదు. ఇపుడో మరో క్షణంలోనో ఆమె వస్తుంది. అపుడు అందరూ నోరు మూసుకుంటారు... పాపను తీసుకుని ఆమె వెళ్ళిపోతుంది అనే ఎదురు చూస్తున్నది. కాని జనమెవరూ ఆగడం లేదు.. అక్కడ మాటలు తూటాల్లా పేలుతున్నాయి.

"మదమెక్కి యాడోడో దిరిగి కడుపు దెచ్చుకుంటరు. గిట్ల కనిపారేస్తరు. కావాల్నే ఈడ బారేసి పోయింది..." అన్నారు. "కండ కావరం.. కన్నూ మిన్నూ గనక తిరిగి కడుపు దెచ్చుకోవడం తెలుసుగాని పిల్లలను పెంచడం తెలియదా" అని... కొన్ని వినరాని మాటలు.. కొన్ని అనుకూడని మాటలు తల్లడిల్లి పోతూ... పాపను పట్టుకుని నిస్సహాయంగా లచ్చిమి.

"గట్లనకుండ్రన్నా గామెను జూస్తే గట్లనిపిస్తలే.. తల్లిపాణం ఆగదు యాడిదాంక పోతది... వస్తది..." అన్నది ఒక్కక్కొరూ వెళ్ళిపోయారు. చివరగా ఒకతను లచ్చిమి దగ్గరికొచ్చి... "సూడమ్మా... నువ్వు నీ దగ్గర ఇలాగే ఉంచుకుంటే.. పిల్లల దొంగవంటారు పుణ్యానికి పోతే పాపం ఎదురు వస్తుంది.. పోలీసుల దగ్గరకు వెళితే.. ప్రశ్నలతో చంపి రోజు స్టేషన్‌కు పిలుస్తారు. చూడబోతే. గరీబుదానిలా ఉన్నావు నీకెందు కొచ్చిన తలనెప్పి... చెప్పు కన్నతల్లే వదిలి వెళ్ళాక నీకెందుకు తాత్రయం.. నువ్వు కూడా ఎక్కడోచోట వదిలేసి.. ఈ భారాన్ని వదలించుకో... సలహా చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.. అయోమయంలో మునిగిపోయిందామె.

ఆశచావక పాప తల్లికోసం మరిమరి ఎదురు చూసి లచ్చిమి ఇక తప్పదన్నట్టుగా.. పాపను భుజాన వేసుకుని ప్రమీలకు మెడికల్ షాపులో మందులు.. బ్రెడ్డు కొనుక్కుని ఇంటిదారి పట్టింది అప్పుడు గుర్తుకు వచ్చాడు గురవయ్య. ఏమంటాడో అని భయం వేసింది... కాని మొండిగా ముందుకు నడిచింది.

***

ఇంటిదగ్గర పద్మ తల్లి కోసం రోడ్డు మీదకు వచ్చి ఎదురు చూడసాగింది... "నాయిన నీకోసరమే గటు దిక్కే వచ్చిండు." అంటూ "ఏందమ్మా... ఎవ్వరీ పాప. ఈ సంచెవరిది..?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"గప్పుడే నాయనెందుకొచ్చిండు..." భయం భయంగా అంటూ గుడిసె లోపలికి పాపను తీసుకెళ్ళి పడుకోబెట్టింది.

"ఏమో గాని మొదాలు గీ పాపెవరో జెప్పు..." పద్మ.. ఆత్రంగా అడిగింది.

"గా సెట్టు కాడ ఒగామె ఎవరో పాప మస్తు ఏడుస్తున్నది జరంతసేపు.. ఎత్తుకోరా... పాపకు పాలు గొనుకొచ్చుకుంట అని అమ్మ చేతికిచ్చి పోయింది... గంతే ఇగ రాలె... ఇద్వారు దాంక.. జూసినం గాని మల్ల రాలె... ఇగ ఏంజేసుడు మేమే ఇంటికి దెచ్చినం..." పార్వతి చెప్పింది "అమ్మో ఎంత ముద్దుగున్నది. దొరల బిడ్డోలె ఉన్నది... పద్మ ముద్దులాడసాగింది...." దారిలోనే సంగతంతా తెలుసుకుని ఎపుడు వచ్చాడో గురవయ్య.. కళ్ళ పెద్దవిచేసి చూడసాగాడు.. లచ్చిమి గుండె దడ దడ లాడసాగింది.

"ఏంది లచ్చిమి గింతపని జేసినవ్.. ఎవలన్నా ఇంటిమీద బడి లొల్లి జేస్తే ఏం జేస్తవ్... మడుసుల మీన జూలుండాలే గాని.. గది మన కొంప ముంచేట్లుండకూడదు.. ఎర్కేనా? దబ్బున పోలీసోల్లు వస్తే ఏం జెబుతవ్... వాళ్ళకెవళ్ళు దొరకుకున్న మన గరీబోల్ల మీద బడతరు... పొల్ల కండ్లపడతలేదని.. వాల్లు గిట్ట ఠాణల షికాయత్ జేసిండ్రనుకో... పాపం లచ్చిమే ఎత్తుకుని పాలు దాగి పించిందంటరా.. పిల్లల దొంగవని పట్టుకుని ఠాణలవెట్టి పొట్టుపొట్టు గొడుతరు.. నిన్నేగాదు మన తీరుగ అచ్చినోల్లను గూడ పట్టుకొని తంతరు. మబ్బుల లేసి ఎవ్వళ్ళకన్నా ఇచ్చేద్దం గింత ఉన్నోళ్ళ పిల్లను పెంచుడు మనతోని గాదు. గురవయ్య. చాలాసేపు.. హితబోధ చేసాడు... లచ్చిమి తలవంచుకుని నిలబడింది... "లచ్చిమి నువ్వు తప్పు జెయ్యలే తలొంచుకోకు కాని. ముందు ఎనక ఆలోచన జెయ్యాలె.. మన గరీబ్‌గాళ్ళతో అయితయా గీ పనులన్ని పిచ్చి దానా... ఎర్కలేక దెచ్చినవ్‌గాని ఎనకసిరి ఎంత కిరికిర్ అయితదో అని సోంచాయంచలేదు... లేలేసి పాలప్యాకెట్టు దెచ్చినవ్ గదా పిల్ల ఏడ్వకమునుపే కాసితాగిపియ్." ఉరుములు. ఉరిమి. పిడుగులు పడుతాయనుకున్న ఆమె పై అతని జాలి వర్షం కురిసి

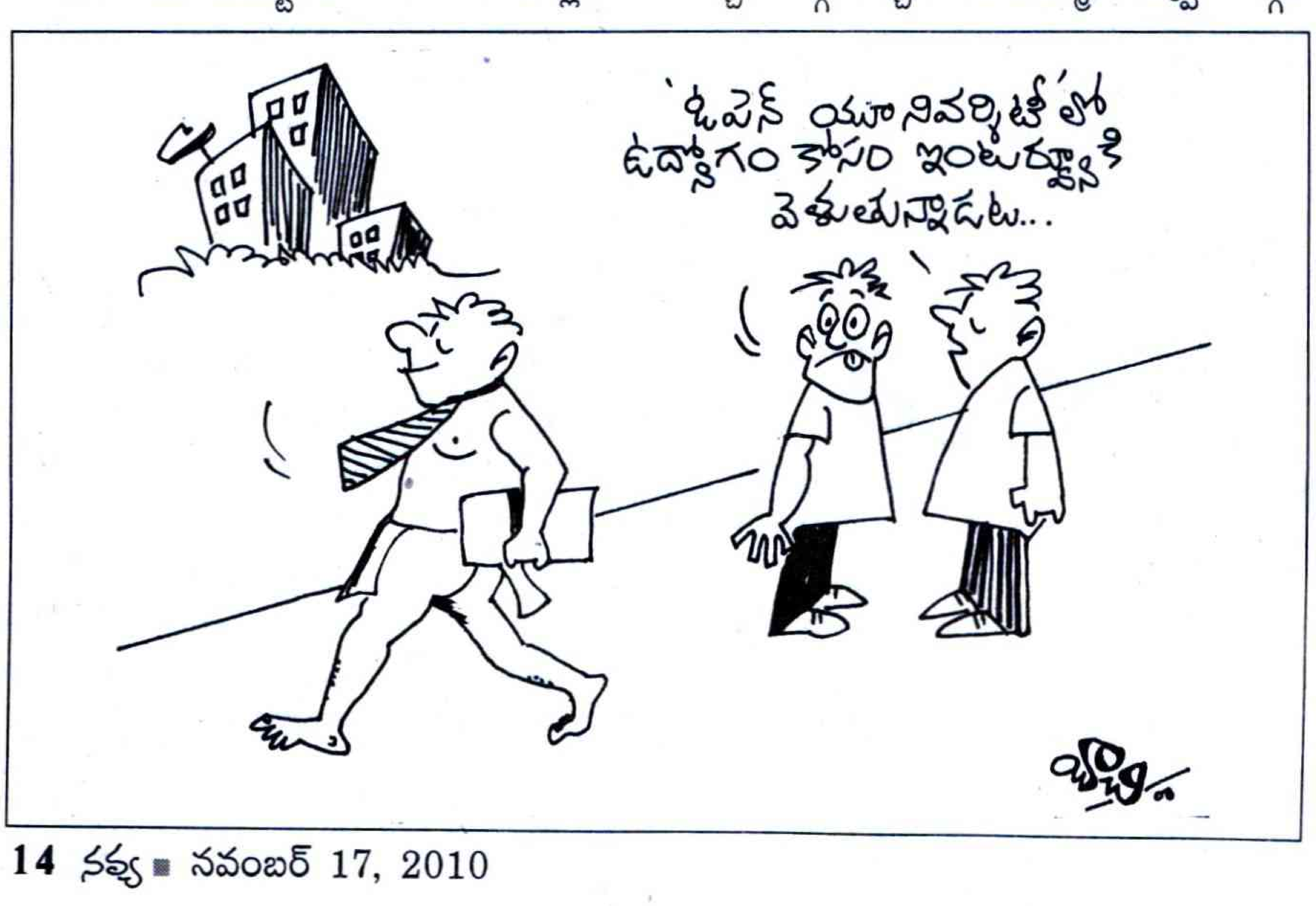

ఆమె కృతజ్ఞతతో తడిసిపోయింది.

తెల్లారింది. పక్షుల కిలకిల రవాలతో సూర్య కిరణాల వేడితో... కోడికూతలతో.. సందడించే ఉదయం. పసిపాప కేరింతలతో పులకించి పోయింది. తనకేమి కాని ఆ పసికూన.. వడిలో చేరి నవ్వులు కురిపిస్తుంటే.. లచ్చిమి కళ్ళు నీటితో నిండిపోయాయి.

"అమ్మోరి తీరుగున్న మీ అమ్మ ఎందుకు నిన్ని డిసి ఎటు పోయిందో. ఎందుకు పోయిందో... దెలియదు గీ గరీబు తల్లికాడ ఎట్ల బెరుగుతవ్ బిడ్డా?" తల్లడిల్లుతున్న లచ్చిమిని చూసి గురవయ్య...

"నువ్వు గిట్ల పరేషానుగాకు మనసు గట్టిజేసుకో... అసలే ఇద్దరాడిపిల్లలున్న మనం ఇంగోభారం ఎత్తుకోలేం బంగారమో లే మెరిసిపోతున్న పసికూన మన తాన పెరిగితే మసి బొగ్గుతీరయితది ఆళ్ళమ్మగిట్ట తిరిగొస్తే ఇచ్చేదాం.. లేకుంటే ఎవ్వళ్ళకన్నా పెంచుకోను ఇచ్చుడే.. లేదంటే అనాధశ్రమంలనో కాదంటే ఇగ పోలీసోల్లకిచ్చుడే... గురవయ్య గట్టిగా అన్నాడు. మౌనంగా తలూపింది లచ్చిమి. "లే.. లేసి పనికి యాలయింది.. నడువ్.." అన్నాడు. "మరి... పాప..." అన్నది. "మళ్ళా గిదొకటా.. ఇవ్వాలొక్కదినమే.. రేపటి సంది.. కైకిల్‌కుబోవాలె..." గురవయ్య అరిచాడు.

"ఏం.... రేపటిదాంకనా... గియ్యాళ్ళనే.. పాప సంగతిజూసి... రేపటిసంది కూలికి బోవుడే.." సర్దిచెప్పింది.

గురవయ్య అటు వెళ్ళగానే గుడిసెల్లోని వాళ్ళంతా బిలబిలమంటూ పాపను చూస్తానికి వచ్చారు. అందరికి సంబరంగా పాపను చూపింది... కాస్సేపు చిన్నా పెద్దా. ఆడా, మగ తెగ ముచ్చట పడ్డారు కాని. ఇక శంకరమ్మ...మల్లమ్మ, రాజమ్మ.. త్వరగా పాపను వదిలించుకోకపోతే తమకు కూడా ప్రమాదమని.. హెచ్చరించి వెళ్ళడంతో దిగులు పడింది. "నిన్నటి జనం తీర్గ గీళ్ళు సుతగా కన్నతల్లిని నోటికచ్చినట్టు దిడుతున్నరు. అసల్కి గదేందో దలవదుగాని. ఆడిదాని మీద తప్పుబట్టి దిడుతానికయితే అందరికి నోరస్తది. అందరూ గా తల్లినే దిడతాండ్రు.. గాని... అసలేవడామెను మోసం జేసిండో.. తలిదండ్రులతో లోకంతో ఆమెకెంత తక్లీఫ్ అయిందో. ఎవ్వళ్ళకు దెల్సు.. లచ్చిమి అనుకున్నది. మనసాగక మళ్ళీ ఆ చెట్టు క్రిందకు వెళ్ళి ఓ గంట అక్కడే తచ్చాడి కన్నతల్లి గదా... ప్రాణమాగక.. మళ్ళీ ఆమె వస్తుందేమో ఆశగా చూసింది. ఊహూ.. రాలేదు. చేసేదేమిలేక.. డబ్బులన్ని లెక్కపెట్టి పాపకు పాలప్యాకెట్టు తెచ్చి.. కడుపునిండా తాగించింది వంటికి నూనెరాసి నీళ్ళు కాసి స్నానం చేయించింది. ఈ పనులన్నీ తల్లి చుట్టు చేరి ఉత్సాహంగా గమనిస్తుంటే "మరి పాపను ఎవ్వళ్ళకన్నా ఇచ్చేద్దామా" అని అడిగింది. "అద్దమ్మా నాయిన గట్లనే అంటడు.. మనమే ఉంచుకుందం." అన్నారు.. బ్యాగు నిండా ఉన్న రకరకాల గౌనులు.. గంటకొకటి మార్చి పాపను చూసుకుంటూ... సంబర పడ్డారు.. పద్మ, పార్వతి. సాయంత్రమైంది. గురవయ్య రానేవచ్చాడు. "లచ్చిమి పాప గురించి మస్తు మందిని అడిగిన... ఎవ్వళ్ళు జూసినా పోలీసుల కియ్యమంటుండ్రు.. ఏంజేసుడు గిట్ల ఎక్కువ దినాలు మన తాన ఉండుడు మంచిది కాదు.. మరి ఇద్దామా." చీర ఉయ్యాలలో లోకం తెలియని పాపాయి చెంపలు నిమురుతూ అడిగాడు.

"ఏమొద్దయ్యా. రోజుల పిల్లను తల్లికి దూరం జేస్తే పాపం దగుల్తదని.. దబ్బున ఏడుసుకుంట మళ్ళ ఆ తల్లి అత్తదా ఏందని ఇయ్యాల సుత బోయిగా సెట్టుకాడ నిలబడి.. మస్తు ఎదురుజూసిన యాడ కండ్లపడలే ఇగ భగవంతుడు గీ సిన్న తల్లిని మరి ఏంజేత్తడో నాకయితే ఏర్పాటుయితల్లేదు..." సెంపమీద పులిపిరి. పన్ను మీద పన్ను. సూడ సక్కగున్నది... గంత సదుకున్న మ్మకు బిడ్డను గిట్ల ఇడిసి బెట్టెతందుకు... పాణమెట్లొప్పిందో. పాపను చూస్తూ మెటికలు విరిచింది. ఏమర్థమైందో పాప హాయిగా నవ్వింది."

"మరి పోలీసులకిచ్చుడా.. పెద్ద నెత్తినొప్పి ఎవ్వళ్ళ కన్న ఇద్దామా... పెంచుకుంటరో అమ్ముకుంటరో ఎవ్వళ్ళకుదెల్సు..." కళవరంగా.. గురవయ్య. కారిన్యం ముసుగు జారిపోతున్నది.

"అమ్మో అమ్ముకుంటరా.. బిచ్చమెత్తుకునేటోళ్ళు గొంచబొయ్యంద్రనుకో.. కళ్ళల్ల జీడిబోస్తరు లేకుంటే కాలన్నసెయ్యన్న ఇరుస్తరు. ఆ ప్రమాదం ఇపుడే జరుగుతున్నంత కలవర పడుతూ.. నిద్ర చెడుతుందన్న సంగతి మరచి... ఉయ్యాల్లో పాపను... ఎత్తుకుని గుండెలకు హత్తుకున్నది. "నాయినా మనమే ఉంచుకుందం... ఎవ్వళ్ళకు ఇయ్యకండ్రి.. పిల్లలన్నారు.. "మరి మీ అమ్మ కైకిల్‌కు బోకుంట పిల్లను వట్టుకుని గూసుంటదా..." చిన్ని పాదాలను చేతితో తాకుతూ అన్నాడు.

"అయ్యో పోత గదా.... వీళ్ళిద్దరున్నరుగదా... పాకెట్ల పాలేనాయె.. మెత్తని చీరను పక్క పరుస్తూ అన్నది

"అవ్ నాయినా... మేం జూసుకుంటం...." చిట్టి చిట్టిచేతి వేళ్ళనూకాలి వేళ్ళను.. తాకుతూ.. అన్నారు.

"మళ్ళ పాల పాకెట్లు ఏడనుంచి వస్తయి.... మన పెద్దోళ్ళం ఒగ పూట దిన్నా తినకున్నా.. నడుస్తది సంటిపిల్లను పస్తు బెడతమా.? అయినా గాని ఆడిబిల్లను బెంచుడంటే మాటలుగాదు...కొన్ని దినాలు బోయినంక ఆల్లెవళ్ళన్నా! మాపిల్ల మాకు గావల అంటే ఎనకసిరి మనం మస్తు బాధబడాలె... వద్దు లచ్చిమి మనతోని గాదు గాని.. ఎవ్వళ్ళకన్నా ఇచ్చేద్దాం.." మళ్ళీ మొదటి కొచ్చాడు. లచ్చిమి, పిల్లలూ డీలా పడిపోయారు. గురవయ్యతో వాదించ లేక పోయారు.. నీళ్ళు తాగి పడుకున్న రోజు లెన్నో కళ్ళల్లో మెదిలి.. మౌనం వహించారు. ఎవరి పనుల్లో వాళ్ళు పడ్డారు.

మర్నాడు పొద్దున్నే.. ఓ పదిమందిని కనుక్కుని... అక్కడా ఇక్కడా తిరిగి మొత్తానికి అనాధశ్రమం ఎక్కడుందో తెలుసుకుని అక్కడి నిర్వాహకులతో మాట్లాడి వచ్చాడు. "లచ్చిమి.. మబ్బుల బయలెల్లు... మల్ల ఎవళ్ళన్నజూసి ఏమన్న అనకుంట...పిల్లను దీస్కపోయి.. ఆడ ఇచ్చిరావాలె..." అని వివరించాడు. ఏమనలేక ముఖం చిన్నబుచ్చుకుని పడుకున్నారు పిల్లలు. ఎందుకో తెలియని దుఃఖం కలిగి... కళ్ళనీళ్ళు దాచుకుని అటు తిరిగి పడుకుంది. లచ్చిమి... "నెలన్న నిండలేదు ఏమి నసీబ్ తల్లి.. నీది. కన్న తల్లి నిన్ను గానకపోయె నా ఇంటికెందుకచ్చినవో గాని గరీబ్ దాన్ని నిన్ను బెంచలేక బంపుతున్న బిడ్డా... ఎవళ్ళ చేతిల బడుతవో ఏందో పాపను దగ్గరకు తీసుకుని కళ్ళు వత్తుకున్నది. రేయి కంటిమీద కునుకు లేదు... తెల్లారాక గాని కన్నంటుకోలేదు... గురవయ్య లేచిన అలికిడికి మెలకువ వచ్చింది. "కన్న తల్లికే లేదు నాకెందుకు భగవంతుడా ఈ శోకం..?" అనుకుంది.

***

'లచ్చిమి.. ఏందే. పోల్లకు పెయ్య గాలిపోతున్నది గాదు.. జరం తగిలినట్లుంది.. జప్పనలే" అన్నాడు పార్వతికో పద్మకో అనుకుని కంగారు పడుతూ లేచింది... గురవయ్య చేతిలో చిన్న పాప. చుట్టూ కంగారు పడుతూ పిల్లలిద్దరు. అయ్యో మాయదారి నిద్ర పిల్లను జూసుకచోలేదు అనుకుంటూ... చెయ్యి వేసి చూసింది.. వల్లు కాలి పోతున్నది... ఏం జేసుడు భగవంతుడా... అనుకున్నది. "జల్దీ నడువ్" అని గురవయ్య అనగానే.. జరంతోటే పిల్లను వప్పజెపుతడా.. దుఃఖపడుతూ.. ఏమనలేక "ఉండు మొఖం కడిగి వస్త " అని బావి దగ్గరకు వెళ్ళింది.. ఆ పసిదానితో ఏ బంధమున్నదో.. చేదతో నీళ్ళు తోడుతుంటే... గుండెలో నుండి దుఃఖం పొంగుకొచ్చింది. కన్నీళ్ళను కడుగుకుని.. కొంగుతో ముఖం తుడుచుకుని.. పిల్ల

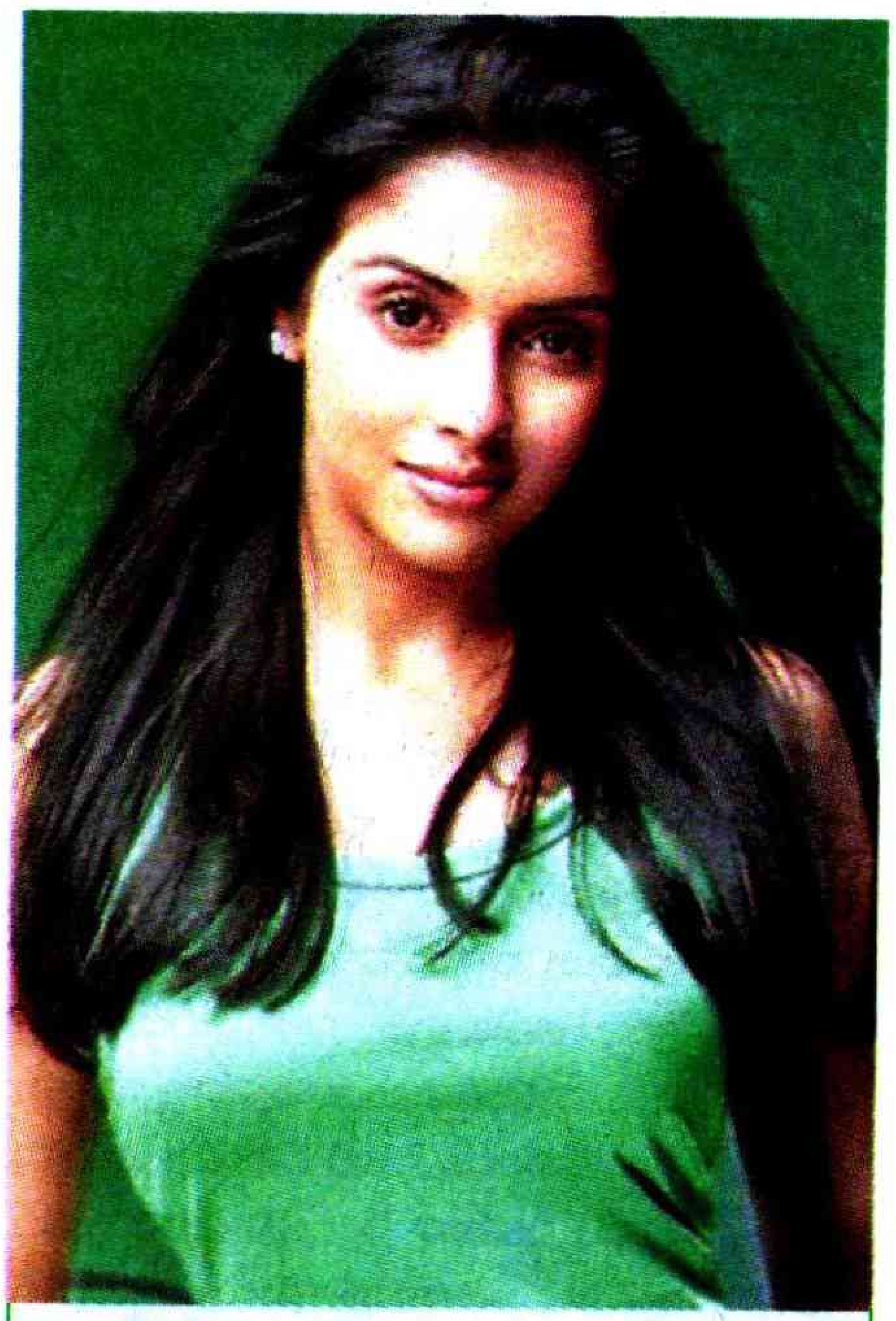

సల్మాన్‌ని వదులుకున్న అసిన్!

ప్రేమ విషయంలో కాదు లెండి! ఓ సినిమా విషయంలో సల్మాన్‌తో చేయడానికి అసిన్ ఇష్టపడ లేదట! మళయాళంలో సూపర్ హిట్ అయిన ఓ సినిమాని హిందీలో రీమేక్ చేయడానికి సల్మాన్ తెగ ముచ్చటపడ్డాడు. 'లండన్ డ్రీమ్స్'తో అసిన్ సత్తా ఏమిటో కనిపెట్టిన సల్మాన్ ఈ సినిమాలో కూడా ఆమెతో చేయాలని ముచ్చట పడ్డాడట! అయితే వరుసగా రీమేక్ చిత్రాలలో నటించడం వలన స్ట్రెయిట్ చిత్రాలు రావేమో అని భయపడిన అసిన్ అదే విషయాన్ని సున్నితంగా సల్మాన్‌కి వివరించిందట! అంతే కాకుండా వరుసగా తమ పెయిర్ వెండితెర మీద కనపడితే ప్రేక్షకులకు బోర్ కొట్టవచ్చని కూడా సూచించిందట! అసిన్ చెప్పిన మాటల్లో నిజాన్ని గ్రహించిన సల్మాన్ ఆమెను ఏమనకుండా బుద్ధిగా వెనక్కి వెళ్ళిపోయాట్ట!

లకు జాగ్రత్తలు చెప్పి గుండె దిటవు చేసుకుని పాపను భుజాన వేసుకున్నది.. ఓ చేత్తో పాప బ్యాగు పట్టుకున్నది. "నడుప్.. కాస్త కోపంగానే అన్నది.. కాని ఆ కంఠంలో దుఃఖమే వ్యక్తమైంది.

"అదేడికి... డాక్టరు దగ్గరకు బోనికి సుత గా బ్యాగు గావాల్నా?" గురవయ్య మాటలకు ముగ్గురి ముఖాలు ఒక్కసారి విప్పారాయి. అయితే అనాథాశ్రమంకు కాదన్నమాట వెళ్లేది... బ్యాగక్కడ పడేసి ఉత్సాహంగా అడుగు ముందు కేసింది. ఆపదలు కూడా మంచికే వస్తాయేమో. ఆ జ్వరం మూడు రోజులు తగ్గలేదు.. మరో రెండు రోజులకు పాప కోలుకున్నాక అతనికి తీరికచిక్కలేదు ఆ తరువాత... అనాథాశ్రమం వార్డెన్ ఊరెళ్ళాడు. పది రోజులవరకు రాడు అన్నారు. ఒకాయన రెండు వేలిస్తాను పాపను ఇవ్వమన్నాడు. ఆ డబ్బు వాళ్ళకు చాలా పెద్దమొత్తం. భర్త ఇక ఇచ్చేస్తాడనే అనుకున్నది.. కాని..."పిల్లగలోల్లు రేపు వస్తన్నరు.. వాళ్ళ పాపను వాళ్ళు దీస్క పోతమన్నరు. ఇచ్చుడు కుదరదు.." అని చెప్పాడు.. లచ్చిమి వాళ్ళు వెళ్ళగానే "నిజమేనా"?... అని ఆత్రంగా అడిగింది. "పిస్సమొగమా.. వాడుజూడు ఎట్టున్నడో గది పిల్లను బెంచే మొగమేనా.. గిసోంటోల్లే దుబాయిల ఆడిబిల్లలను అమ్ముకుని యాపారం జేసేది." అన్నాడు గుండెలనిండా ఊపిరి పీల్చుకున్నది.

***

రోజులు గడిచి బతుకమ్మ పండగ రానే వచ్చింది.. గౌరీదేవికి పూజ చేసి.. కొంగులో పాపను నడుముకు చుట్టుకుని ముగ్గురాడపిల్లలతో చేరి బతుకమ్మ ఆడింది. "ఒక్కేసి పువ్వేసి సందమామా ఒక్క జామాయె సందమామా...

రెండేసి పూలేసి సందమామా రెండు జాములాయె సందమామ" అంటూ పిల్లలతో పాటు సంబరంగా పాడుకున్నది.

"అడవిల.. మోదుగు పూలతీరు.. వాకిట్ల బతుకమ్మతీరు నా ఇంటికి. గీ పాప వచ్చిచేరింది.. తల్లిదండ్రులు జేసిన పాపానికి గీ పసి బిడ్డను బలిజెయ్యకమ్మా. ఈ బిడ్డను... కన్న తల్లి దగ్గరకన్నా బంపు, బాగ ఉన్నోళ్ళనన్నా.. పెంచుకోను మాకాడికన్నా పంపు పసి పిల్లను సల్లగ కాపాడు తల్లి...!" అని మొక్కున్నది... తన కోసమో తన భర్తా పిల్లలకోసమో కాక తనకేమి కాని పసిపాప కోసం మొక్కుకుంటున్న లచ్చిమి దగ్గరకంటే పదిలమైన స్థానమెక్కడ ఉంటుందనేమో...పది రోజుల్లో వస్తాడనుకున్న వార్డెన్ నెలైనా రాలేదు. ఒకరిద్దరు పెంచుకుంటామని వచ్చినవాళ్ళు పెంచుకుంటారో అమ్ముకుంటారో మనుష్యులను చూడగానే పాపను అర్థమై ఇవ్వలేదు. ఈ సందట్లో పాప అందరికీ బాగ అలవాటైపోతున్నది.

ఎవరో కొట్టి లేపినట్టు లేచి వెళ్ళి గురవయ్య పాప కోసం పాలు తెస్తున్నాడు. రాగానే పాప మేలుకున్నదా పడుకున్నదా అని చూసుకుంటున్నాడు. తమది కాని వ్యక్తి పట్ల ఉండే బాధ్యత.... తాను పెంచగలడా అని.. అసలిలా ఉంచుకోవచ్చా? అని అంతరాలలో ఏదో తెలియని భయం. ఉండుండి ఓ రోజు పాపను అనాథాశ్రమంలో ఇచ్చేద్దామని.. లేదా ఎవరికైనా ఇచ్చేద్దామని... మళ్ళీ మొదలు పెట్టాడు.. ఈ సారి మరీ పంతం పట్టాడు. చూసి చూసి.. లచ్చిమి ఓ రోజు అతని పక్కకు కూచుని.

"ఒగ మాటడుగుత కోపం జెయ్యకు.. నిన్ను ఏనాడు. చీరలడగలే నగలడగలే మంచి బువ్వ బెట్టమని సుత అడగలే. మనకే ఎల్లుతలేదని తెలుసు. గీ పసి పిల్లను సాదుడు కష్టమని గూడ దెలుసు... కాని ఎవ్వళ్ళకన్నా ఇచ్చుడంటే.. పాణం కళకళమంటాంది... ఎట్లన్నజేసి మనమే బెంచుకుందం. కోపం దెచ్చుకోకు... వాళ్ళమ్మ గిట్ల కండ్ల వడితే ఇచ్చేద్దాం.. గా పాపం మనకొద్దు... మనకున్నంతలో ఒగ ముద్ద తిని బతుకుతది... గా పిల్ల నసీబ్‌ల ఏముంటే గదే అయితది.. జర నా మాట ఇను మన మెవ్వళ్ళకన్నా ఇచ్చినంక పిల్లనేమన్న జేసింద్రనుకో... గా పాపం మనకు దగుల్తది.. దేవుడు మన కడుపునే బుట్టించిండనుకో..."

"గట్లెట్ల.. ఏ అమ్మనో కని పారేసి తెలివిగ నిన్ను ఇరికించింది... నువ్ పిసదానోలే.. దెచ్చుకున్నవు... ముందు ముందు గీ పిల్ల గురించి ఏమి లొల్లిలయితయో.. ఏం దెలుసు? వీళ్ళ వాదనలేవి తెలియని ఆ చిన్నారి చీర ఉయ్యాలలో. తూగుతున్నది

"అవ్ ఏమైన లొల్లి గాకుంటుండాలంటే... మనం ఈ ఊరు వదిలి ఎల్లిపోవాలె.. సందమామోలె ఉన్న బిడ్డను జూసి బరా బర్ మన పోల్ల గాదని ఆళ్ళు ఈళ్ళు.... ఏదోకటి అంటరు... మనమింకేడకన్నా బోదం... ఓర్వలేనోళ్ళు పోలీసోల్లకు జెప్పినా పైసల కోసరం ఏమన్నజేసినా కష్టం... అందుకే కొత్తగ బోయినకాడ మన పిల్లనే జెప్పచ్చు... ఏడకన్నా పోదం జరంత సోంచాయించు'

గురవయ్య మెత్తబడ్డాడు. "బయట యాడికిబోయినా పాప ముచ్చట్నే దెస్తున్నరు... ఏందేందో అడుగుతున్నరు. బదల్జెప్పుడు కష్టమైతాంది." అనుకున్న గురవయ్యకు నిజంగానే ఈ ఊరు వదిలి వెళ్ళి పోవాలని బలంగా అనిపిస్తున్నది. లచ్చిమి మాటలతో అది మరింత బలపడింది. వీలు చూసుకుని మళ్ళీ కొత్త ఊరు చేరారు. కొత్త గుడిసె వేసారు. పార్వతి పద్మలు. పాపకు సుజాత అని పేరు పెట్టారు చెట్టుకు చీర కట్టి పాపను ఉయ్యాలలూపారు. పైకెక్కించుకుని గుర్రమాట... ఆడారు.. లచ్చిమి కూలికి వెళ్ళగలిగితే... సరే లేకపోతే... పిల్లలే పనికి వెళ్ళడం మొదలు పెట్టారు. వాళ్ళ గారాబాల మధ్య రేకు తొడిగిన ముద్దమందారంలా పాప బోసి నవ్వులు విరియసాగాయి. ఒక్కో బతుకమ్మకు ఒక్కో... వసంతం నిండి... పాప ముద్దులు మూటగడుతూ పెరగసాగింది. తన ఇంట... జాబిల్లిలా.. ఎదుగుతున్న.. పాపను చూస్తూ... "ఈ కలేపవ్వ పెరుగుతానికి.. గీ బుర్ర గావల్సివచ్చెనా దేవుడా ఏంది నీ మాయ..." అనుకుంటూ ముద్దులాడుతుంది...

ఉండుండి.. గురవయ్య.. "ఈ రోజుల్లో ఆడిబిల్లను బెంచుడు ఎంత కష్టం నాతోని గాదు... బువ్వబెట్టినట్టుగాదు పెండిజేసి బంపుడు ఎంత కష్టం... ఎవళ్ళన్న మంచోళ్ళు బెంచుకుంటమని అస్తే ఇచ్చేద్దాం" అంటూంటాడు.

లచ్చిమి "సరే సరే" అంటుంది. "అయినగాని మనది గానిది మనముంచుకోకూడదు. ఎర్కేనా?" అంటాడు

"నిజమే" అని ఒప్పేసుకుంటుంది. "..ఎప్పుడన్న వాళ్ళమ్మగిట్ట కండ్లపడితే ఇచ్చెయ్యాల.. మళ్ళా గిన్నొద్దులు బెంచినం నా పాణమాగుతదా అనొద్దు.." అంటాడు. "ఏ.. గట్లంటనా.. ఇచ్చుడే" అంటుంది.

"ఇగ బాతలేసుడేనా పోల్లకింత జడలేసుడేమైన ఉన్నదా... ఎట్లంటే గట్ల మీ తీరుగుంచుడు గాదు ఉన్నింటి పిల్ల.. సదువు కున్నోళ్ళ పిల్ల... పోల్లను పువ్వోలే.. బెంచాలె.. సుబ్బరంగుంచాలె.. అంటాడు. ముసి నవ్వులు దాచుకుని మురిసిపోతుంటుంది.

"పసి పిల్లను గీ తీర్గ వదుల్చుకున్నరు... ఎన్ని పైసలుంటే ఏంది... ఎంత సదువుకుంటే ఏంది?.. నాలుగేండ్లు గడిసినయ్ ఇన్నొద్దులు రానోళ్ళు ఇగొస్తరా.. ఎట్లోనో ఒగట్ల.. బెంచుతం..మాగిట్ట.. బంగారాలొద్దు... బంగ్లాలొద్దు.. కాయకష్టం... జేసి పిల్లలను మంచిగ.. బెంచే. శక్తినియ్యి సాలు దేవుడా అనుకుని నిట్టూర్చింది.

"ఇగ ఈ తిరుగుడొద్దు. మనపిల్లల మంచిగ సదివిపిద్దం. అమ్మ జేసిన కర్మానికో అయ్యజేసిన పాపానికో.. అరసేతుల ఎన్నముద్దోలే పెరగాల్సిన పిల్ల మన పాలబడింది. మన పిల్లలతో గూడి సర్కారు బల్లేసి సదివిపిద్దం" గురవయ్యతో అన్నది.

"ఈసారి బతుకమ్మ సద్దులైనంక వేరే ఊరికి బోయి ఇగ ఆడనే ఉందం. మనమిద్దరం... కష్టపడుదం ఆడిపిల్లల పనులకు బంపద్దు.." నులక మంచంపై పడుకుని చుక్కలంక చూసుకుంటూ.. అన్నపుడు.. గురవయ్య చుక్కల్లో చంద్రుడిలా కనపడ్డాడామెకు.

***

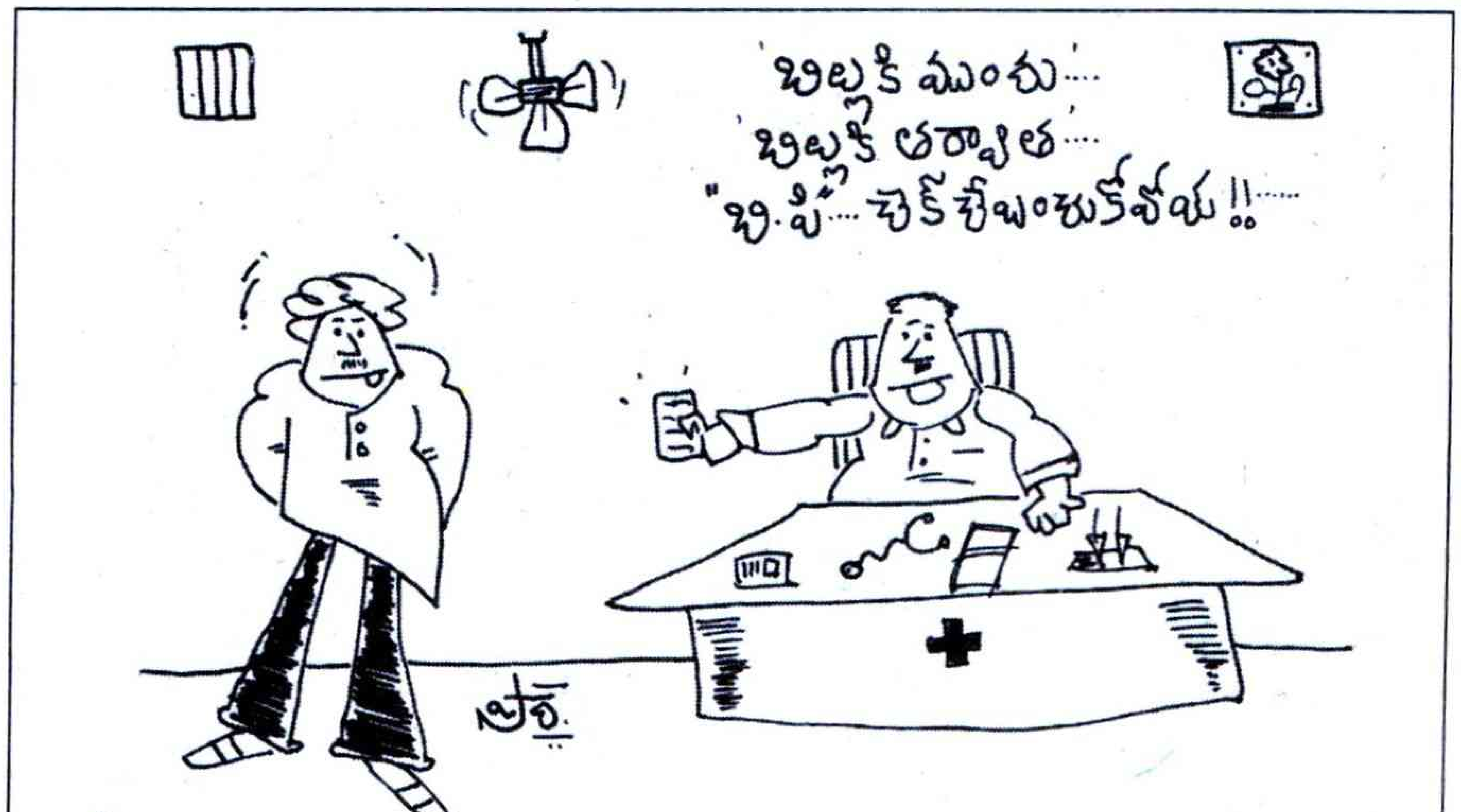

పిల్లలను తీసుకుని... గంప నిండా తంగేడు గరికె పూలు.. గోరింట పూలూ. గన్నేరు పూలూ.. సేకరించి తెచ్చుకున్నది... ఉన్నంతలో పిల్లలకు మంచి బట్టలు కుట్టించింది... పసుపు కుంకుమ కొబ్బరికాయ అరటి పళ్ళు తెచ్చి పిల్లలతో గౌరి పూజ చేయించింది. అందరికి.. సత్తువ నిచ్చే మొక్కజొన్నలు.. ఇతర ధాన్యాలు పేలా లుగ చేసి దంచి చేసి సద్దుల పండుగ నైవేద్యం సత్తు పిండి సిద్ధం చేసింది... నాది పెద్ద బతుకమ్మ అంటే నాదే పెద్ద బతుకమ్మ అంటూ.... వాడలో అందరూ ఉదయం నుండే బతుకమ్మలు పేర్చారు. వాకిలి ఊడ్చి ముగ్గులు పెట్టి.. స్నానాలు చేసి కొత్తబట్టలు వేసుకుని.... బతుక మ్మను తెచ్చి పెట్టి అందరూ లయబద్ధంగా చుట్టూ తిరు గుతూ చేతులు చరుస్తూ... పాటలు పాడసాగారు.

''బతుకమ్మ బతుకమ్మ.. ఉయ్యాలో బంగారు గౌరమ్మ ఉయ్యాలో.. అంటూ మొదలు పెట్టి.. ఐదు పాటలు ఆడాక.. చిన్న చిన్న బతుకమ్మలు పిల్లలు, నైవేద్యాలు లచ్చిమి పట్టుకుంటే.. గురవయ్య పెద్ద బతుకమ్మను నెత్తికెత్తుకున్నాడు.. అందరు ఏటి ఒడ్డుకు బయలు దేరారు... ఇసుకలో బుడి బుడి నడ కలు నడుస్తూ చిన్ని సుజాత ఆడుకోసాగింది.

పూలపై వాలిన సీతాకోకచిలుకల గుంపులా.. లల నలు.. తుమ్మెదల ఝుంకారంలా వారి ఉయ్యాల పాటలు.

''రామరామ ఉయ్యాలో... రామనే శ్రీరామ ఉయ్యాలో.. వర్ధిల్లుతూ... సిర్దిల్లుతూ ఉయ్యాలో.. వాడ వాడల పోదు ఉయ్యాలో.. ఆనందంగా లచ్చిమి పాడుతుంటే మిగితావాళ్ళు.. తిరిగి పాడుతున్నారు...

ఆ పక్కనే మరో గుంపు ''కట్ల మీద రెండు ఉయ్యాలో.. కలియమాకు చెట్లు ఉయ్యాలో... గాలి వానలచ్చి ఉయ్యాలో.. కొమ్మల్నే వేలాడు ఉయ్యాలో... శ్రావ్యంగా... గళాలు.. లయబద్ధంగా దరువులు... ప్రకృతికి కొత్త వన్నెలద్దాయి.. చెరువు పులకరించి.. అలలు అలుగా కులుకుతున్నది... గాలి... పరవశించి పూల పరిమళలాను.. పంచుతున్నది...

దూరాన.. మరో గుంపు.. ''శ్రీలక్ష్మీ నీ మహిమలూ గౌరమ్మ.. చిత్రమై తోచునమ్మా... గౌరమ్మ'' ఆడి ఆడి అలిసిపోయారు. బతుకమ్మను నీళ్ళలో... వదిలారు.. ఒకరి కొకరు సద్దులు పంచుకుంటున్నారు... ఓ పక్కనే సత్తులు పంచుతూ చీర కుచ్చిళ్ళు తట్టుకుని పడబో తున్న ఆమెను ఆపిన లచ్చిమి ఉలిక్కిపడి చూసింది... అదే రంగు రూపు అనుమానం లేదు. చెంపలపై పులి పిరి... పన్నుపై.. పన్ను.. చారెడేసి కళ్ళు.. ఇంత కాలం తాను ఎదురు.. చూసిన... ఆమె.. ఆమె... పాప తల్లి.

భర్తకిచ్చిన మాట గుర్తుకు వచ్చి పాపను ఇక ఇవ్వ వలసిందే కదా అని.. అన్న ఆలోచనకే గుండె పట్టేసిన ట్లయ్యింది... ఆమె అక్కడే తిరుగుతుంటే గుండె దడ దడలాడసాగంది. లచ్చిమి ఒక్క పరుగున వెళ్ళి పాపను గుండెలకు హత్తుకున్నది.

ఇంతలో గురవయ్య పరుగు పరుగున వచ్చాడు.. ''లచ్చిమి ఇటు రా జబ్బ పట్టుకుని లాక్కెళ్ళాడు.. సూడు నువ్వు జెప్పిన తీరే ఉన్నదామె గటు సూడు'' దూరాన చూపించాడు.. సరిగ్గా ఆమె అపుడే లచ్చి మిని చూసింది.. బెదిపోతున్న ఆమె కళ్ళు... పారిపో తానికి సిద్ధమైతున్న.. ఆమె కదలికలు లచ్చిమికేదో సందేశం పంపుతున్నాయి. ఆమె ఎవరికో నమస్కరి స్తున్నట్టు నమస్కరిస్తూ. తన వంక తిరిగింది... అది తనకే అని అర్ధమైంది..

''సూడు గదే పులిపిరి.. పన్ను మీద పన్ను.. ఒగాల ఈమె గామెనో ఏమో మంచిగ జూడు...'' గురవయ్య లచ్చిమిని కుదుపుతూ. ఆత్రంగా అడుగుతున్నాడు.. గుండె దిటవు పరుచుకుని లచ్చిమి. ''గట్లనే గొడుతు న్నది గాని గీమె గామె గాదు. ఆమె... ఇంక ఎత్తుగ... ఇంక తెల్లగుంటుంది. ఇగ నడువుండ్రి మస్తు పోద్దుబో యింది..'' అందరినీ బయలుదేర దీసింది.

''నువ్వు సెంపమీద.. పులిపిరి... పన్నుమీద పన్నేజూ సినవ్.. నేను.. గామె మెడల కొత్త గొడుతున్న... పసుపు తాడు... గూడ జూసిన అనుకుంటూ నిట్టూర్చింది. కంగారుగా వెళ్తున్న 'ఆమె' వంక చూస్తూ... ''పో పోయి సల్లగ బతుకమ్మా.!'' మనసులో అనుకుంటూ ముందుకు నడిచింది. పాపనెత్తుకుని గుండెలకు గట్టిగా హత్తుకుని. ''సల్లగ బతుకమ్మా...''అని దీవించింది.

''నిద్రపో గౌరమ్మ.. నిద్రపోవమ్మ... నిద్రకు నూరేళ్ళు.. నీకు వెయ్యేండ్లు.. నినుగన్న తల్లికి నిండా నూరేళ్ళు...'' బతుకమ్మను నీళ్ళలో వదులతూ.. వీడ్కోలు.. చెబుతూ.. కొన్ని గుంపుల వాళ్ళు ఇంకా పాడుతూనే ఉన్నారు.

*

రచయిత్రి సెల్ నెం: ***98494 06722***

మనమీదేసర్రోయ్!
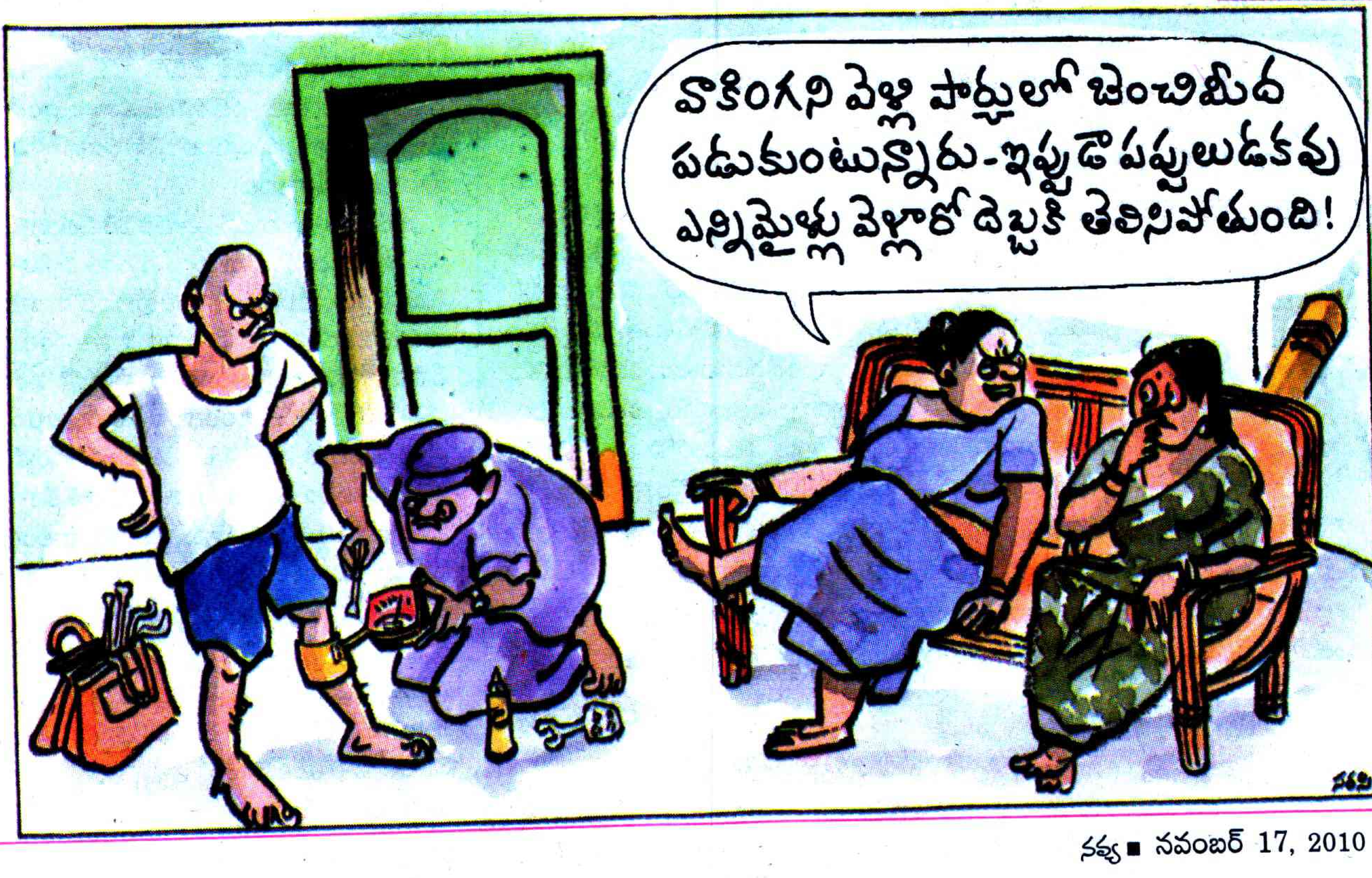
సరసి